

בבית הדין הצבאי לערעורים

בפני:

אל"ם מאיה הלר - שופטת

בעניין:

ק/XXX רס"ן א' ב' – המערער (ע"י ב"כ, סרן נתנאל יעקב-חי)

נגד

התובע הצבאי הראשי – המשיב (ע"י ב"כ, קמ"ש אופיר כהן)

ערעור על פסק דין של בית הדין הצבאי לתעבורה במחוז שיפוטי זרוע היבשה שניתן בתיק ז"י (תעבורה) 95/17 (רס"ן צבי פרנקל – שופט) ביום 26.7.2018. הערעור (הכרעת הדין וחומרת העונש) נדחה.

פסק-דין

כללי

1. נגד המערער, רס"ן א' ב', הוגש כתב אישום המייחס לו שתי עבירות שעניינן אי-קיום חובה להחזיק בהגה, לפי תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, בגין נהיגה ברכב תוך שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית. בהתאם לפרט האישום הראשון, ביום 27.7.2017, אחז המערער בידו במכשיר טלפון נייד והסיט את מבטו לעבר הטלפון מספר פעמים, בעת שנהג ברכב צבאי מסוג "מיצובישי", ובעת שהרכב בתנועה. בהתאם לפרט האישום השני, ביום 24.8.2017, אחז בידו הימנית מכשיר טלפון נייד ועשה בו שימוש בעת שנהג ברכב צבאי מסוג "סיטרואן ג'מפי", ובעת שהרכב היה בתנועה.

2. המערער כפר באשמה. לאחר שנשמעו ראיות לפני בית הדין קמא, הורשע המערער בעבירה חלופית לפרט האישום הראשון, שעניינה אי-אחיזה בהגה לפי תקנה 28(א) לתקנות התעבורה. כן הורשע המערער בעבירה שיוחסה לו בפרט האישום השני.

3. בית הדין קמא הנכבד גזר על המערער 45 ימי פסילה מותנית של רישיונות הנהיגה, למשך שנתיים, לבל יעבור עבירה בה הורשע בגין תיק זה או עבירה לפי התוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961, וכן קנס בסך 750 ש"ח.
4. ערעור ההגנה מופנה כנגד הרשעתו של המערער בפרט האישום השני, ובהתאם כנגד חומרת עונשו.

ההליך לפני בית הדין קמא

5. ביום 22.2.2018 התקיימה ישיבת הקראה בתיק, שבמסגרתה כפר המערער בכתב האישום ומסר את הדברים הבאים:

"אני מעולם לא משתמש בטלפון שלי בנהיגה, או שהטלפון בתא כפפות או שהוא בכיס שלי, הוא נמצא בסטנד לצורך וויז, אני נוהג לא להשתמש בטלפון על אחת כמה וכמה כשאני קצין אבטחה... במקרה שני, רכב גדול שידית ההילוכים שלו מקדימה, הטלפון מחובר למטען והילדה רואה ביוטיוב, הילדה הניחה אותו בין הידית הילוכים לבין הרדיו, הטלפון הונח שם, פניתי ימינה לכיוון כפר יונה **והטלפון נפל עם הפנים לכיוון הנסיעה משכתי את הכבל** של המטען ואמרתי לבת שלי לא להניח שם אלא להחזיק אותו, עקפו אותי שני אופנוענים בצורה מאוד מפחידה ואני מסביר שאין לי שום דבר בטלפון שאין לי אסמס לא דיבור" (ההדגשות כאן ובהמשך הוספו, אלא אם צוין אחרת).

6. נוכח הכפירה בכתב האישום נשמע הליך הוכחות, שבמסגרתו נשמע, כעד מטעם התביעה, השוטר הצבאי – סמל שושמנוב. במסגרת פרשת ההגנה העיד המערער לבדו.
7. בפתח עדותו, לבקשתו, עיין סמל שושמנוב בדו"חות שערך. בהמשך העיד כי "נסעתי על כביש 57, ראיתי ג'אמפי צבאית... הוא נסע בנתיב השמאלי ואני בימני, עקפתי אותו מהנתיב הימני עם האופנוע, וראיתי אותו **אוחז בטלפון**". מפאת חשיבות הדברים, יובאו להלן חלקים מפרוטוקול החקירה הנגדית:

"נאשם: ... אני נסעתי בנתיב הימני ואתה בשמאלי, רכב ג'אמפי הוא רכב גבוה ואתה לא בהכרח ראית מה שנעשה בפנים. אני כן הודאתי בפניך שאחזתי בטלפון אך מהסיבה שהפלאפון נפל לרצפה **לדושת הגז**, הוא היה מחובר לכבל הטעינה, משכתי אותו ומסרתי אותו לבתי. והסברתי לה שלא תניח אותו שוב פעם כי הוא ייפול. זו הנקודה שאתה באת ואמרתי לי לעצור בצד.

עד: הסיפור שאתה אומר יכול להיות אבל בתקנה עצמה רשום 'אחיזה או שימוש בטלפון נייד' ויכול להיות שזה נפל על יד דושת הגז כפי שאתה אומר אבל **ברגע שעברתי אותו והיה קשר עין של כמה שניות הוא אוחז בטלפון**. לא ראיתי אותו מרים".

8. במסגרת פרשת ההגנה העיד המערער והוזהר כדין. דא עקא, שהמערער לא חזר, בשלב זה שלאחר הזהרתו לומר אמת, על גרסתו ביחס לאופן התרחשות האירועים

והסתפק בהכחשה כללית, באומרו: "אני לא אעשה מעשה טיפשי כשזה מסכן את ילדי. מעולם לא עברתי עבירה".

הכרעת הדין של בית הדין קמא

9. אשר לפרט האישום הראשון, קבע בית הדין קמא, כי "לא הוכח מעבר לכל ספק סביר שהנאשם אכן אחז בידו טלפון נייד בזמן נהיגה, אלא כפי שהנאשם טען שאחז בשלט שנפל בזמן שילדיו היו ברכב". עם זאת צוין, כי "הנאשם לא שכנע שאחיזה בשלט הייתה להבטחת פעולתו התקינה של הרכב או לקיום כללי התנועה". בנסיבות אלו, הורשע המערער בעבירה פחותה מזו שיוחסה לו בכתב האישום, עבירה לפי תקנה 28(א) לתקנות התעבורה.

10. אשר לפרט האישום השני, קבע בית הדין קמא כדלקמן:

"מגרסתו של הנאשם עולה שהוא העביר את הטלפון לבתו לאחר שנפל על הרצפה. בשורה 18 עמוד 2 אמר הנאשם: 'משכתי אותו ומסרתי אותו לבתי'. הנאשם מודה שמסר את הטלפון לבתו. מדובר באחיזה שלא באמצעות דיבורית ואין מדובר במסירה שעליו לעשות כדי להבטיח את פעולתו התקינה של הרכב או לקיום כללי התנועה, **גם אם הטלפון נפל ליד דוושת הגז ואני מקבל את גרסת הנאשם בעניין זה**, הנאשם מודה שהעביר את הטלפון לבתו. פעולה ההעברה לבתו שישבה לצידו אינה פעולה הנדרשת להבטחת פעולתו התקינה של הרכב או קיום כללי התנועה".

הערעור על הכרעת הדין

טענות ההגנה בערעור

11. כאמור, ערערה ההגנה כנגד הרשעתו של המערער בפרט האישום השני. ארבע טענות בפי ההגנה:

א. לשיטת ההגנה, מעשיו של המערער, לכל היותר, באו בגדרה של תקנה 28(א) לתקנות התעבורה, המתירה לנוהג ברכב להסיט את ידיו מן ההגה לשם הבטחת פעולתו התקינה של הרכב או כללי התנועה. בהתאם נטען, כי המערער הרים את מכשיר הטלפון הנייד שנפל בסמוך לדוושת הגז, על-ידי משיכת כבל ההטענה שאליו היה מחובר המכשיר, ובכך לא קוימו יסודותיה של תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה.

ב. לחלופין נטען, כי הרמת המכשיר מהמקום שאליו נפל, בסמוך לדוושת הגז, אינה עולה כדי עבירה לפי תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה. משמעות מעשיו של המערער, כך נטען, היא הסרת מפגע, אותו יצרה בתו, כשהניחה את מכשיר הטלפון שבו עשתה שימוש במקום שאינו יציב, באופן שלא מנע את נפילתו לאזור מסוכן בסמוך לדוושת הגז. לשיטת ההגנה, בנסיבות אלו, אין כל משמעות לטיב החפץ אשר הורם משום

שסיכן את פעולת דוושת הגז, משהיה על המערער להסיר את הסכנה, לשם הבטחת פעולתו התקינה של הרכב. לעניין זה נטען, כי פרשנות תכליתית של הדין מחייבת לפרש את תקנה 28(ב) ככוללת בחובה את הסייג הקבוע בתקנה 28(א), שכן לא יעלה על הדעת שלא יתאפשר לנהג להסיט את ידיו מן ההגה לצורך הסרת מפגע, אף אם המדובר בטלפון נייד.

ג. נטען גם, כי המקרה נכנס בגדרי סייג "זוטי דברים" לאחריות פלילית, מכוח סעיף 34ז לחוק העונשין, התשל"ז-1977. לשיטת ההגנה לעניין זה, מעשהו של המערער מלמד על חריגה קלה מן התקנות, אשר לא מוצדק להכתים בגינה את המערער בהרשעה פלילית, במיוחד משמעשיו של המערער נועדו להסיר סיכון ולא ליצור אותו, אף אם בדרך הסרת הסיכון חרג מהוראות התקנות.

ד. כן נטען, כי מעשיו של המערער מקימים לו את הגנת הצורך הקבועה בסעיף 34יא לחוק העונשין "ואף לפיה פטור המערער מאחריות פלילית". לעניין זה נטען, כי הרמת הטלפון נועדה למנוע סיכון לחיי המערער שלו ולחיי יתר הנוסעים ברכב, כמו גם לחייהם של יתר משתמשי הדרך.

ה. לאחר כל אלה, עתרה ההגנה, כי "לו יתקבל ערעור ההגנה על הכרעת הדין, תעתור ההגנה להקל אף בעונש אשר נגזר על המערער".

תשובת התביעה הצבאית

12. התביעה הצבאית עתרה לדחיית ערעורה של ההגנה ולהותיר את הרשעתו של המערער על כנה. לשיטת התביעה הצבאית, כל אחיזה בטלפון נייד, ולו לזמן קצר ביותר, אסורה על-פי התקנות. לעמדת התביעה, המחוקק גילה דעתו שלא להחיל את החריג המאפשר לנהג הרכב להסיט את ידיו מן ההגה, כאמור בתקנה 28(א) לתקנות התעבורה על תקנה 28(ב). מכל מקום טענה התביעה, כי השבת המכשיר למקומו, כל שכן לבתו של המערער, אינה פעולה הנדרשת לשם הבטחת פעולתו התקינה של הרכב ולפיכך אף החריג בקבוע בסיפת תקנה 28(א) לתקנות התעבורה אינו מתקיים במקרה זה. עוד נטען, כי המערער לא הסב את תשומת-ליבה של בתו לסיכון שהיא עלולה ליצור במעשיה, משהניחה את הטלפון הנייד במקום שאינו יציב ולא פעל למנוע זאת. אף לאחר מכן, כשהסיכון התממש ומכשיר הטלפון נפל בסמוך לדוושת הגז, כטענת המערער, לא עלה בידי ההגנה להראות, בראיות, כי נמנעה מהמערער האפשרות לעצור את הרכב בצד הדרך (או במקום בטוח אחר) ולהשיב את המכשיר למקומו, תחת אחיזה בו בעת שהרכב היה בתנועה, במהלך נסיעה.

דין והכרעה

13. כפי שבואר, המערער לא פירט בעדותו, לאחר שהוזהר לומר אמת, כל גרסה עובדתית ביחס לאירוע המפורט בפרט האישום השני. ניתן לשער, מעיון בהכרעת הדין, כי בית הדין קמא יכול היה ללמוד על גרסתו העובדתית של המערער לפחות מאחד משני מקורות. האחד – גדר הכפירה. השני – שאלותיו של המערער בחקירה הנגדית לעד התביעה. בית הדין קמא אף לא קבע בהכרעת הדין ממצאי מהימנות ברורים ביחס לעדות השוטר הצבאי וביחס למערער. אמנם בית הדין קבע כי "גם אם הטלפון נפל ליד דושת הגז ואני מקבל את גרסת הנאשם בעניין זה", אולם קביעה זו לא נומקה ולא הוסברה. בכלל זאת, לא בואר כיצד מתיישבת גרסה זו, שלפיה נפל הטלפון הנייד דווקא ליד דושת הגז (ולא, למשל, בחלק הקרוב למושב הנהג, המרוחק מדושת הגז) עם העובדה שהמערער מסר בגדר הכפירה כי לא הפנה את מבטו כלפי מטה, אלא המשיך להביט "עם הפנים לכיוון הנסיעה". כך, אין התייחסות להתפתחות שחלה בגרסת המערער ולעובדה כי ציון מיקום הטלפון הנייד, ליד דושת הגז, הוא בבחינת גרסה כבושה שנאמרה, לראשונה, בדיון ההוכחות ולא נמסרה במסגרת גדר הכפירה. בנוסף, אין התייחסות לעובדה, כי השוטר הצבאי מסר כי הבחין בעבירה בעודו נוהג באופנוע מימינו של המערער, בעוד שהמערער גרס כי העד – נהג האופנוע – היה לשמאלו.

14. חרף כל אלו, דומה כי בית הדין קמא לא סבר שקיימת סתירה בין העובדות שפורטו בעדותו של עד התביעה לאלו שנמסרו מפי המערער. נהפוך הוא. ניכר כי בית הדין קמא התרשם שעדויות אלו מתיישבות זו עם זו וראה ליתן בהן אמון.

15. התביעה הצבאית לא ביקשה כי אתערב בממצאי המהימנות שנקבעו ולפיכך לא ראיתי לעשות כן מיוזמתי, על אף הקשיים שפורטו לעיל. לעניין הכרעה בערעור זה, מוכנה אני לקבל אפוא, את התרשמותו של בית הדין קמא ממהימנות העדים שבאו לפניו, אף שלא באה הנמקה בצד התרשמות זו.

16. אשר על כן, נקודת המוצא לבחינת הטענות שבערעור, מבחינה עובדתית, היא כי הטלפון הנייד של המערער אכן נפל בסמוך לדושת הגז, בעת שפנה לימין, זאת לאחר שבתו של המערער לא הניחה את הטלפון במקום יציב המונע את נפילתו; כי המערער הרים, באמצעות הכבל, את הטלפון הנייד שנפל; לאחר מכן החזיק בטלפון הנייד במשך מספר שניות, אז נצפה על-ידי השוטר הצבאי; ולאחר מכן מסר את הטלפון לבתו. בהינתן עובדות אלו אבחן את טענות ההגנה.

17. במצב דברים האמור, נדחית טענתו הראשונה של המערער שלפיה כלל לא אחז בטלפון הנייד, אלא אך משך את הכבל שאליו היה מחובר הטלפון, משטענה זו נסתרת בעובדות שנקבע שהוכחו על-ידי בית הדין קמא.

18. אפנה כעת לדון בטענתו השנייה של המערער. כלל ידוע הוא שנקודת המוצא לפרשנות חוק היא לשונו, ורק כאשר לשון החוק מאפשרת כמה פירושים, יבחר מן הפירושים המשתמעים אותו פירוש המגשים בצורה הטובה ביותר את דבר החקיקה (בג"ץ 4562/92 ח"כ זנדברג נ' רשות השידור, פ"ד נ(2) 793 (1996); ע"א 4609/12 אגף המכס והמע"מ – מס קניה נ' טמפו תעשיות בירה בע"מ, (טרם פורסם, 24.6.2015). תקנה 28 לתקנות התעבורה, שכותרתה "חובה להחזיק בהגה או בכידון" קובעת בזו הלשון:

"(א) נוהג רכב חייב להחזיק בידיו את ההגה... כל עוד הרכב בתנועה; אולם רשאי הוא להסיר יד אחת מן ההגה... אם עליו לעשות בה דבר להבטחת פעולתו התקינה של הרכב או לקיום כללי התנועה.
(ב) (1) בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב –
(א) לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית;
(ב) לא ישלח או יקרא מסרון (s.m.s)
(2) בתקנת משנה זו –
'דיבורית' – התקן המאפשר שימוש בטלפון בלא אחיזה בו ובלבד שאם ההתקן מצוי בטלפון, הטלפון יונח ברכב באופן יציב המונע את נפילתו;
'טלפון' – מכשיר המיועד לתקשורת אשר קיימים בו לחצים לחיוג".

גרס הסנגור, כי חרף נוסחה של תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, אין לראות באיסור לאחוז בטלפון נייד, הקבוע בה, משום איסור מוחלט וכי יש לקרוא לתוכה את החרג הקבוע בסיפת תקנה 28(א), דהיינו, היתר לאחוז בטלפון נייד, כשהאחיזה בו נועדה "להבטחת פעולתו התקינה של הרכב או לקיום כללי התנועה".

19. לאחרונה, ברע"פ 10020/16 בן יוסף נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 24.4.2018), נדרש בית המשפט העליון לסוגיה דומה. באותו עניין נטען, כי המבקש אחז בטלפון הנייד מבלי שנעשה בו כל שימוש, "למעט הזזתו ובכך אין כל שוני, בהשוואה להזזת חפץ כלשהו הנמצא ברכב" (ציטוט הטענה מתוך עפ"ת (י-ם) 58780-05-16 בן יוסף נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 22.11.2016), וראו גם הטענה ברע"פ 10020/16, בפסקה 7). משהכחיש המבקש שימוש במכשיר הנייד, הוסיף וטען כי כדי שתתגבש העבירה המנויה בתקנה 28(ב) לתקנות, צריכים להתקיים שני יסודות – החזקה ושימוש, ואילו לטענתו, בעניינו לא הוכח שנעשה שימוש בטלפון הנייד, וכי כל שעשה המבקש היה

להזיז עצם שהפריע לו למהלכה התקין של הנהיגה, כפי שמתירה תקנה 28(א) סיפא לתקנות התעבורה.

בית המשפט העליון דחה את בקשתו של **בן יוסף** למתן רשות ערעור, בקבעו את הדברים הבאים, המתאימים, ככפפה ליד, לענייננו:

"המבקש לא הצביע על כל טעם המצדיק מתן רשות ערעור ביגלגול שלישי, בעוד שהפרשנות המוצעת על ידו להוראות תקנה 28 לתקנות, חסרה עיגון בלשון החוק... מקובלת עלי מסקנתו של בית המשפט המחוזי לפיה **האחיזה בטלפון הנייד בזמן הנהיגה מהווה, כשלעצמה, עבירה לפי תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות וכי אין כל צורך להוכיח מהו השימוש המסוים, אותו ביצע הנהג בטלפון בזמן הנהיגה ברכב...**

בענייננו, נוסח התקנה ברור ביותר ולפיו, בעת שהרכב בתנועה, הנוהג בו 'לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם'. המדובר בשני איסורים נפרדים ועצמאיים, כאשר לצד כל פעולה אסורה (אחיזה ושימוש) מופיע מושא האיסור (הטלפון). שני האיסורים אינם שלובים זה בזה ואינם מותנים זה בקיומו של זה, היינו - קיים איסור לאחוז בטלפון אף מבלי להשתמש בו... זאת ועוד, תקנה 28(ב) נועדה להוסיף על תקנה 28(א), שמטרתה להבטיח את החזקת ההגה או הכידון בשתי ידיים. תקנה 28(א) מאפשרת כאמור הסרת יד אחת מן ההגה או הכידון ככל שהדבר דרוש לצורך הבטחת פעולתו התקינה של הרכב, או לקיום כללי התנועה. לעומת זאת, **תקנה 28(ב) מוסיפה איסור על תקנה 28(א) וקובעת כי בשום מקרה אין לאחוז בטלפון או להשתמש בו ללא דיבורית.** מסקנה זו אף מתחזקת ביתר שאת בבחינת תכלית התקנה, שכן אין ספק כי שני האיסורים נועדו למנוע את הפניית תשומת הלב מן הנהיגה וזאת הן בדרך של אחיזה הטלפון בעת הנהיגה והן בדרך של שימוש פעיל בו... זאת, מאחר שאין ספק בכך שהן האחיזה והן השימוש בטלפון בעת הנהיגה פוגעים באופן ממשי ביכולתו של הנהג לנהוג באופן בטוח ומסכנים בכך את סביבתו, את עצמו ואת יתר משתמשי הדרך".

דברים אלו מדברים בעד עצמם.

20. יוצא אפוא, כי מחוקק המשנה ביקש לאסור כל פעולה שיהיה בה כדי להסיח את דעתו של הנהג, ובכלל זאת תביא להגבלת שדה ראייתו את הדרך והמשתמשים בה, בשל הסחת הדעת. פועל יוצא של אלו, כי יכולתו של הנהג להגיב להתרחשויות בדרך פוחתת ומכאן הסיכון הגלום במעשה, שאותו ביקש האיסור הקבוע בתקנה להקטין. אשר על כן, כאמור, נפסק, כי כל אחיזה או שימוש בטלפון אסורים, וכי אין להחיל את החריג הקבוע בסיפת תקנת משנה א' על תקנת משנה ב'. משכך, גם טענתו השנייה של המערער נדחת.

21. אפנה אפוא לדון בטענתו הנוספת של המערער, שלפיה נכנסים מעשיו בגדרו של סייג "זוטי דברים", הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין, שלשונו: "לא יישא אדם

באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

22. אין ממש בטענה זו ודינה להידחות. אף שהמערער החזיק את הטלפון הנייד לפרק זמן קצר של מספר שניות, כפי שהעיד השוטר, נדמה שמרבית הפעולות המתבצעות במהלך נהיגה, תוך אחיזה או שימוש בטלפון הנייד, ממילא אורכות זמן קצר ביותר, ואולם, כפי שבואר לעיל, תכליתה של התקנה להגן על אינטרס ציבורי ראשון במעלה, השמירה על שלמות גופם ובטיחותם של משתמשי הדרך. אין צורך להכביר מילים על מלחמת החורמה המתנהלת במיגור הקטל בדרכים. כך גם, המציאות מלמדת, כי היסח דעת של שניות בודדות, ואף של "שבריר שניה", עלול להביא לתאונות שתוצאותיהן הרות אסון (ראו למשל, רע"פ 9728/11 סקאפי נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 30.12.2011); ת"פ (חי) 4089/05 מדינת ישראל נ' גל, פסקאות 40, 48-49 (טרם פורסם, 27.8.2006); ע/102,103/14 רב"ט ברידזה נ' התובע הצבאי הראשי (2015), אף כי נמצא, שהטענה להסטת המבט לא היתה הגורם העיקרי לתאונה). אשר על כן, לא עלה בידי ההגנה לשכנעני כי אחיזת הטלפון הנייד למשך מספר שניות והעברתו לבתו של המערער, נכנסת בגדרו של הסייג האמור.

23. אפנה לטענה נוספת שהעלה המערער שלפיה יש להחיל על עניינו את הגנת הצורך, הקבוע בסעיף 34 לא לחוק העונשין, הקובעת כי "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי להצלת חייו, חירותו, גופו או רכושו, שלו או של זולתו, מסכנה מוחשית של פגיעה חמורה הנובעת ממצב דברים נתון בשעת המעשה, ולא היתה לו דרך אחרת אלא לעשותו" (ההדגשה הוספה). גם דינה של טענה זו להידחות משהמערער לא הניח כל תשתית עובדתית, אף לא ראשונית, לביסוסה או לתמוך בה. כאמור, המערער לא העיד לפני בית הדין קמא כי האחיזה בטלפון הנייד נועדה על-מנת למנוע סכנה מוחשית כלשהי. גרסה שכזו אף לא נשמעה מפיו במסגרת גדר הכפירה או באופן ניסוח שאלותיו לעד התביעה. ראייה אחרת, לעניין זה, לא הונחה לפני בית הדין קמא. אשר על כן נדחית הטענה ומוטב כי זו לא היתה נטענת כלל.

24. סוף דבר, ערעור ההגנה על הכרעת דינה של הערכאה קמא, נדחה. משתלתה ההגנה את ערעורה על גזר הדין בתוצאת הערעור על הכרעת הדין, אין אני נדרשת לדון בערעור ההגנה על חומרת העונש.

25. ערעור ההגנה, על כל חלקיו, נדחה אפוא.

ניתן והודע היום, ל' בחשוון תשע"ט, 8 בנובמבר 2018, בפומבי ובמעמד הצדדים.

מאיה הלר, אל"ם
שופטת בית הדין הצבאי
ל ע ר ע ו ר י ם

למקור	נאמן	העתק	_____ חתימת המגיה:
מכני	קורל	סרן	
הדין	בית	קצינת	_____ תאריך: